

В зеніт криваво плив двадцятий вік...

Володимир Бровченко

В зеніт криваво плив двадцятий вік.
Мене згубила на базарі мати.
Тоді когось ловили. Хтось утік.
Ловці доконче мали упіймати.

Заходила облава від ріки,
Стріляли й не по-нашому кричали
Нещадні іноземні вояки
І найманці – домашні яничари.

Тоді я ще допетрати не вмів,
Що серед нас, забитих і сумирних,
Не злодіїв, не вбивць, не гендлярів —
Одвічно ловлять тільки непокірних.

Тікали. І вівчарок гавкіт злий,
Здавалося, котився лиш за мною,
Коли я, переляканий, малий,
В церковицю забивсь разом з юрмою.

Тікали в храм, в убогий той чертог,
Святим прикритись прагли омофором.
З-над вітаря, з ікони, строгий Бог
Пронизував усіх палючим зором.

В зеніт криваво плив двадцятий вік...
Мені й тепер, мов корогови, мають
Слова, що таємничо Хтось прорік:
– Не бійсь, дитино, правди не спіймають.